

„Led si metal, led! Ali ne veš, kako je to nevarno? Kaj bi bilo, če bi ga zadel po nesreči v oko?“

Ivanek je molčal.

„To je ravno tako, kakor bi metal kamenje. Ali poznaš Klančnikovega očeta?“

„Da.“

„Seveda poznaš. Vidiš, Klančnikov oče vidijo samo z jednim očesom. Drugega pa jim je nekdo izbil po zimi z ledeno kroglo. Pa tega je že davno, davno!“

„Povejte ded, povejte!“

„Drugič, Ivanek. Sedaj ni časa. Glej, poldan bo in doma te čakajo. To tudi ni lepo, da si ves ljubi dan v snegu. Pa ledu ne smeš več lučati! Si čul, Ivanek?“

„Da, ded!“

„Sedaj pa le pojdi!“

„Toda šipa?“

„To ti naj bo odpuščeno, ker si govoril resnico. Le priden bodi, Ivanek. Z Bogom!“

„Z Bogom, ded!“ vskliknil je Ivanek veselo in odskakal iz hiše bolj zadovoljen in radosten, kakor bi bil petkrat zadel Franceta v vrat.

„Ded niso hudi!“ povedal je tovarišem, ki so še čakali pred hišo.

„Ded niso hudi!“ zakričali so vsi razposajeno, ker deda so imeli radi vsi. Saj nihče v celi vasi ni znal praviti tako lepih pravljič in pripovedk kakor Zmaznikov ded. „Ded niso hudi!“

Ded pa je smebljaje se zrl za njimi in solza se mu je utrnila.

„Prav taki, kakor so ti, smo bili mi, prav taki!“

Glávor.

Čésto . . .

Čésto še v dóbi pomladni
Vetri zavejejo hladni —
Mlademu srcu preteči
Smrtno pogubo — noseči!

Varuj, o dete, si cvetje
Svoje varúj mladoletje — —
Vetrov ti boj se premraznih,
Tvojemu srcu — poraznih!

Posavska.

